

Біла казка

Присвячую пам'яті матері

Жив собі один сирітка.

Він ріс у чужих людей, і хоч ті ставилися до хлопця зовсім непогано, він однаково часто сумував. Сидів собі край вікна й дивився на вулицю.

Найдужче він сумував, коли бачив матерів, які вели із собою дітей, а малі тримали їх за спідниці.

Сам він ледь пам'ятав свою маму. Пам'ятав тільки її білу сукню, а ще аромат, яким мама огортала його, коли цілувала.

Якось весняного вечора, коли все довкола розцвітало, коли на вулицях з'явилося багато жінок у білих сукнях, хлопчик не витримав своєї туги й утік із дому.

Він біг так довго, що й незчувся, скільки часу минуло.

Коли ж урешті спинився, то зрозумів, що він уже за містом.

Хлопчик озирнувся й завмер од захвату — так гарно було довкола.

Місяць уповні осявав квітучий вишневий сад на пагорбі.
Той білий сад видавався таким легким, ніби чекав найменшого вітерцю, щоб урешті злетіти до місяця.

Хлопчик увійшов у те біле диво.

Він торкався укритих білосніжними квітами гілочок і дивився на місяць.

По його обличчю блукали прозорі тіні...

Довго він бродив у тих тінях.

Нарешті зупинився біля одного дерева. Відчув, наче воно не таке, як інші.

Дерево ніби стояло в задумі.

Хлопчик дивився на вишню. Він сам не знав, чому його очі сповнилися сліз.

Чи то через сльози, чи то від місячного сяйва у вишневих квітах йому привиділося материне обличчя.

І він уже не стримувався.

Обійняв стовбур вишні та гірко заплакав.

Довго текли його сльози.

Нарешті він утомився, став навколішки, не відпускаючи стовбура зі своїх обіймів, і заснув.

Прокинувся і збагнув, що лежить на землі, скрутившись калачиком.

Місяць досі осявав вишневий сад, і...

Перед хлопчиком стояла прекрасна жінка в білій сукні.

Вона всміхалася йому.

Хлопчик теж усміхнувся.

— Я хочу завжди бути з тобою. Ти ж моя мама, хіба ні? — спитав хлопчик.

— Так, — відповіла жінка й поцілувала його в чоло.

Хлопчик полегшено зітхнув.

— Ходімо, — сказала жінка.

— До тебе додому?

— У мене немає дому, — гірко всміхнулася вона.

— Куди ж ми йдемо?

— Хтось нас прихистить, а потім і дім матимемо. Ходімо...

Ступивши кілька кроків, хлопчик щось пригадав і озирнувся.

— Чому ти зупинився? — спитала жінка.

— Я заснув під красивою вишнею, а тепер вона зникла.

— Певно, ти перевернувся вві сні, тому й не можеш її тепер знайти.

— Мабуть, так і було, — сказав хлопчик замислено і пішов за жінкою.

...Вони орендували кімнатку й зажили щасливо.

Жінка шила красиві барвисті сукні.

Хлопчик ходив до школи й допомагав жінці у хатніх справах.

Іноді він запитував її:

— Мамо, а чого ти не вдягаєш кольорових суконь?

— Що ж я зроблю, якщо мені подобається біле? — відповідала жінка.

Вечорами вона гасила світло, підходила до хлопчикової постелі й цілувала його.

Хлопчикові перехоплювало дух від щастя і він промовляв:

— Мамо!

— Так, синку. — Мати знову цілувала його в чоло. — Скажи, що тебе непокоїть?

— Та ні, нічого, — відповідав хлопчик, ніжно торкався пальцями матиного волосся, тихо всміхався в темряві й засинав...

Та якось, коли жінка погасила свічку перед сном, хлопчик насмілився і сказав:

— Мамо, чуєш, іноді я дивлюся на тебе, і мені здається, що ти квітуча вишня.

— Що ти кажеш? Вишня? — тихо перепитала жінка.

— Ага. Чому мені так здається?

— Може, тому, що на мені біла сукня.

— Але й інші вдягають білі сукні, та вони мені не нагадують вишню. Чому ж ти здаєшся мені вишнею, мамо?

— Мабуть, тому, що ти вперше зустрів мене у вишневому саду.

— Ааа... — хлопчик замислився, а потім знову сказав: — Мамо...

— Що, синку?

— А ще, буває, я дивлюся на тебе, і ти видаєшся мені лебедем... Великим білим лебедем.... Мамо, чому?

Мати мовчала.

— Мамо...

— Так, синку.

— Чому, мамо? — знову запитав хлопчик.

— Мабуть, коли я змахую руками, широкі рукави нагадують тобі крила.

— Але ж інші теж змахують руками. Чого ж вони не здаються мені лебедями?

— Не знаю, синку... Спи.

— Добре... Поцілуй мене ще, мамо!